

Sygn. akt VIII **Pa 180/17**

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2018 r.

**Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych**

**w składzie:**

<b>Przewodniczący:</b>	<b>SSO Teresa Kalinka (spr.)</b>
<b>Sędziowie:</b>	<b>SSO Grzegorz Tyrka</b> <b>SSR del. Anna Capik-Pater</b>
<b>Protokolant:</b>	<b>Ewa Gambuś</b>

**po rozpoznaniu w dniu** 15 lutego 2018r. w Gliwicach

**sprawy z powództwa** K. P. (P.)

**przeciwko** (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

**o** odszkodowanie i wynagrodzenie

**na skutek apelacji** powoda

**od wyroku** Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

**z dnia** 18 sierpnia 2017 r. **sygn. akt** IV P 50/17

**oraz zażalenia** pozwanej

**na postanowienie** zawarte w punkcie 9 wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

**z dnia** 18 sierpnia 2017 r. **sygn. akt** IV P 50/17

- 1) oddala apelację;
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 675 zł (sześćset siedemdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym;
- 3) z zażalenia pozwanej zmienia punkt 9 wyroku w ten sposób, że zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 270 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 4) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 322,50 zł (trzysta dwadzieścia dwa złote i pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

(-) SSR del. Anna Capik-Pater (-) SSO Teresa Kalinka (spr.) (-) SSO Grzegorz Tyrka

Sędzia Przewodniczący Sędzia

**Sygn. akt VIII Pa 180/17**

## UZASADNIENIE

Powód K. P., po ostatecznym sprecyzowaniu domagał się od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. zasądzenia odszkodowania w wysokości 1 miesięcznego wynagrodzenia, wobec zapłaty w części wynagrodzeń. Domagał się też odsetek ustawowych za opóźnienie za miesiąc wrzesień 2016r. od kwoty 2.000 zł brutto od dnia 11 października 2016r., za miesiąc październik 2016r. od kwoty 2.000 zł brutto od 11 listopada 2016r., za miesiąc listopad 2016r. od kwoty 2.000 zł brutto, od dnia 11 grudnia 2016r. Powód cofnął natomiast pozew, ze zrzeczeniem się roszczenia, co do należności głównych za miesiące: wrzesień, październik i listopad 2016r. Domagał się także wynagrodzenia za grudzień 2016r. w kwocie 2.000 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 3 stycznia 2017r.

W odpowiedzi na pozew, pozwana wniosła o oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu podniosła, że powód 28 listopada 2016r. oświadczył prezesowi pozwanej Spółki, że zmienia branżę, że będzie pracował wraz z braćmi w firmie (...). W związku z powyższym od 29 listopada 2016r. zaprzestał przychodzenia do pracy. Z tego względu, pismem doręczonym powodowi w dniu 2 stycznia 2017r., rozwiązano z nim stosunek pracy bez wypowiedzenia z winy powoda. Dodatkowo pozwana podniosła, iż powód wykorzystywał dane klientów pozwanej spółki w nowej firmie.

W toku rozprawy pozwana Spółka uznała żądanie pozwu w zakresie odsetek ustawowych od wypłaconych składników wynagrodzenia.

Wyrokiem z dnia 18 sierpnia 2017r. sygn. IV P 50/17 Sąd Rejonowy w T., w punkcie pierwszym zasądził od pozwanej na rzecz K. P. kwotę 2.000 zł tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów, natomiast w punkcie drugim, trzecim i czwartym orzekł o należnych odsetkach od kwot wynagrodzenia, które pozwana wypłaciła powodowi, za okres od wymagalności tych kwot do dnia ich zapłaty, tj. 10 marca 2017r. w punkcie piątym Sąd umorzył postępowanie w zakresie żądania zapłaty wynagrodzenia za okres od września 2016r. do listopada 2016r., natomiast w punkcie szóstym oddalił powództwo w pozostałym zakresie. W punkcie siódmym. Sąd ustalił opłatę od pozwu, którą w punkcie ósmym nakazał pobrać od pozwanej. Natomiast w punkcie dziewiątym orzekł o zwrocie kosztów zastępstwa procesowego dla powoda. Z kolei w punkcie dziesiątym orzeczono o nadaniu wyrokowi w punkcie pierwszym rygoru natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.000 zł.

### ***Powyższy wyrok zapadł w następującym stanie faktycznym:***

Sąd Rejonowy ustalił w pierwszej kolejności, że 1 lipca 2015r. powód K. P. zawarł z pozwaną Spółką (...) umowę o pracę na czas nieokreślony z wynagrodzeniem 4.000 zł brutto. Powód został zatrudniony na stanowisku Wiceprezesa Zarządu.

Następnie Sąd I instancji ustalił, że z dniem 31 maja 2016r. powodowi obniżono wynagrodzenie miesięczne do kwoty 2.000 zł.

W dalszej kolejności Sąd merytoryczny ustalił, że powód w okresie zatrudnienia w pozwanej spółce, współpracował z firmą żony – (...) A. P. (1).

Niezależnie od powyższego Sąd I instancji ustalił, że mailem z 28 listopada 2016r. z godziny 17.49 powód zwrócił się do prezesa pozwanej spółki o udzielenie urlopu na żądanie w dniu 29 listopada 2016r., a także o podanie ilości

urlopu, jaki pozostał mu do wykorzystania. W odpowiedzi, mailem z tej samej daty, z godziny 17.52 prezes pozwanej spółki powiadomił powoda, że nastąpiło rozwiązanie z nim umowy o pracę w trybie art. 52 kodeksu pracy i powód nie musi zgłaszać urlopu. Powód od następnego dnia nie przychodził do pracy, albowiem w jego odczuciu był zwolniony. Pismem z 27 grudnia 2016r. pozwana wysłała do powoda pismo, w którym poinformowała go, że rozwiązuje z nim stosunek pracy w trybie art. 52 § 1 kodeksu pracy z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych w postaci niezgłoszenia się do pracy od dnia 29 listopada 2016r. bez zawiadomienia pracodawcy i bez jakiegokolwiek usprawiedliwienia absencji. Pismo powyższe doręczono powodowi w dniu 2 stycznia 2017r. Pismo z 27 grudnia 2016r. zostało wysłane, aby formalnie rozstać się z powodem.

Na koniec Sąd I instancji ustalił, że powód przed zwolnieniem zarabiał miesięcznie 2.000 zł brutto. Z kolei wynagrodzenie za okres września do listopada 2016r. otrzymał w dniu 10 marca 2017r.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o umowę o pracę (k.16 i 27), aneks (k.17 i 28), ofertę (k.34), zeznania świadka P. Z. (k.79), zeznania pozwanego (k.80), wydruki maili (k.77 i 78), zeznania powoda (k.79-80), pismo pozwanego (k.18 i 31), potwierdzenie odbioru (k.32), listę płac (k.29-30), oświadczenie (k.80), zaświadczenie o zarobkach (k.33).

Oceniając materiał dowodowy Sąd merytoryczny uznał, iż strony nie kwestionowały wiarygodności przedstawionych dokumentów, a równocześnie brak było podstaw do podważenia wiarygodności zeznań świadków i stron.

***W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji uznał, iż*** powództwo w części zasługiwało na uwzględnienie.

Dalej Sąd I instancji, powołując się na określone w art. 52, ust. 1 i art. 30 § 4 k.p. zasady rozwiązywania z pracownikami umów o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika uznał, że pozwana rozwiązała stosunek pracy z powodem, z naruszeniem obowiązujących w tym zakresie przepisów.

Sąd I instancji uznał, że rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło jedynie w formie mailowej, a zatem w formie elektronicznej, co powoduje konieczność uznania, że nie dochowano wymogów co do formy oświadczenia. Dodatkowo oświadczenie to nie zawiera jakiegokolwiek przyczyny uzasadniającej zakończenie stosunku pracy w trybie art. 52 k.p.

W dalszej kolejności Sąd merytoryczny uznał, że niepodanie przyczyny lub niewłaściwe jej podanie stanowi naruszenie prawa i uprawnia pracownika do dochodzenia roszczeń z art. 45 § 1 lub art. 56 k.p. Tym samym w ocenie Sądu powodowi należy się odszkodowanie w wysokości 2.000 zł tj. za miesięczny okres wypowiedzenia zgodnie z art. 36 § 1 pkt 2 k.p.

Równocześnie Sąd I instancji powołując się na art. 85 k.p. uzasadnił zawarte w punktach 2 – 4 rozstrzygnięcie o odsetkach od niewypłaconego w terminie wynagrodzenia za miesiące od września do listopada 2016r. w szczególności Sąd uznał, że wynagrodzenie za powyższy okres zostało spełnione dopiero w toku procesu, tj. w dniu

10 marca 2017r. zatem pozwana do tej daty pozostawała w opóźnieniu z wypłatą wynagrodzenia: za wrzesień od dnia 11 października 2016r., za październik 2016r. od dnia 11 listopada 2016r., za listopad 2016r. od dnia 29 listopada 2016r.

Niezależnie od powyższego Sąd Rejonowy ocenił, że stosunek pracy został z powodem rozwiązany w dniu 28 listopada 2016r. i tym samym powodowi nie przysługuje za okres, kiedy nie był już zatrudniony, prawo do wynagrodzenia.

W rezultacie Sąd Rejonowy oddalił jego powództwo w zakresie żądania zasądzenia wynagrodzenia również za grudzień 2016r.

W ocenie Sądu Rejonowego cofnięcie przez powoda powództwa w zakresie należności głównych co do wynagrodzeń za miesiące od września do listopada 2016r ze zrzeczeniem się roszczenia, wobec spełnienia tych należności przez pozwaną w toku procesu, uzasadniało umorzenie postępowanie w tym zakresie, o czym orzeczono w pkt 5 wyroku.

W dalszej kolejności Sąd I instancji uzasadnił zawarte w punkcie 7 i 8 orzeczenia, rozstrzygnięcie o obciążeniu pozwanej opłatą od pozwu, od uiszczenia której zwolniony był powód. Jak również zawarte w punkcie 10 nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.000 zł.

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy uzasadnił wysokość zasądzonych od pozwanej kosztów zastępstwa procesowego. Zdaniem Sądu I instancji, podstawę tego rozstrzygnięcia stanowią przepisy rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Na koszty poniesione przez powoda, w ocenie tego Sądu złożyły się koszty zastępstwa procesowego. Przy czym Sąd Rejonowy uznał, że zgodnie z § 9 ust. 1 pkt 1 powołanego wyżej rozporządzenia, stawka minimalna w sprawie o odszkodowanie wynosiła 180 zł, zaś zgodnie z § 9 ust. 1 pkt 2

w związku z § 2 pkt 4 stawka minimalna w sprawie o wynagrodzenie wyniosła 1.350 zł.

Apelację od wyroku wniósł powód. Zaskarżył wyrok w części oddalającej powództwo. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- naruszenie prawa materialnego w postaci art. 30 § 1 pkt 1 k.p. w zw. z art. 30 § 4 k.p. poprzez uznanie, że lakoniczna informacja emailowa z 28 listopada 2016r. stanowiła w istocie oświadczenie woli pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę,
- naruszenie prawa materialnego pod postacią art. 85 k.p. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na oddaleniu roszczenia o zapłatę wynagrodzenia za grudzień 2016r., w sytuacji gdy pracodawca pisemne oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy o pracę, doręczył powodowi 2 stycznia 2017r.,
- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności poprzez uznanie, że pozwana przesyłając drogą mailową, informację o rozwiązaniu umowy o pracę, opatrzyła ją kwalifikowanym podpisem elektronicznym, choć zdaniem apelującego z materiału dowodowego to nie wynika,
- naruszenie art. 51 ust. 1 eIDAS w związku z art. 3, ust. 4 dyrektywy 1999/93/WE, poprzez potraktowania emaila wysłanego powodowi przez pozwaną w dniu 28 listopada 2016r., jako oświadczenia woli opatrzonego kwalifikowanym podpisem elektronicznym i tym samym zrównania tej wiadomości z pisemnym oświadczeniem woli pracodawcy, choć faktycznie takim kwalifikowanym podpisem, wiadomość ta nie została opatrzona.

Powołując się na powyższe zarzuty powód domagał się zmiany wyroku w zaskarżonej części i zasądzenia należnego powodowi wynagrodzenia za grudzień 2016r. Alternatywnie wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazania w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu a także zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji powód skupił się w głównej mierze na wykazaniu, iż ustalenia Sądu Rejonowego pozostają w sprzeczności ze zgromadzonym materiałem dowodowym. W szczególności zarzucił, że Sąd I instancji bezpodstawnie przyjął, iż wiadomość mailowa z 28 listopada 2016r. była opatrzona podpisem elektronicznym i tym samym korzystała z przymiotu oświadczenia woli. W tym zakresie powołał się na normy prawne regulujące kwestie związane z kwalifikowanym podpisem elektronicznym, jego formą i wymogami od których zależy jego ważność. W konsekwencji powód uznał, że

w dniu 28 listopada 2016r., pozwana nie złożyła mu oświadczenia woli o rozwiązaniu

z nim stosunku pracy bez wypowiedzenia, a uczyniła to dopiero w piśmie z 27 grudnia 2016r., które powodowi zostało doręczone dopiero w dniu 2 stycznia 2017r. Dalej apelujący podniósł, że w grudniu 2016r. pozostawał w gotowości do świadczenia pracy u pozwanej. Tym samym wobec otrzymania oświadczenia woli o rozwiązaniu stosunku pracy dopiero w styczniu 2017r., wynagrodzenie za grudzień 2016r., jest mu należne.

Z kolei pozwana wniosła zażalenie na zawarte w punkcie 9 wyroku, rozstrzygnięcie o kosztach procesu. Zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzuciła naruszenie przepisów prawa procesowego pod postacią art. 100 k.p.c. w zw. z § 9, ust. 1 pkt 2 i § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, poprzez jego błędną wykładnię mającą wpływ na treść orzeczenia, z uwagi na zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 1.350 zł, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego za należności główne wynikające z zaległego wynagrodzenia, podczas gdy pozwany na etapie sądowym cofnął powództwo w powyższym zakresie ze zrzeczeniem się roszczenia za należności główne z uwagi na spełnienie świadczenia przez pozwaną jeszcze przed ustanowieniem pełnomocnika w sprawie, przy czym po ustanowieniu pełnomocnika przez powoda okoliczność ta nie była kwestionowana ani oświadczenie o zrzeczeniu roszczenia cofane, a postępowanie toczyło się dalej przy udziale ustanowionego pełnomocnika jedynie w zakresie odszkodowania za zwolnienie bez wypowiedzenia, za którą zgodnie z przepisem § 9 ust. 1 pkt 1 ww. rozporządzenia stawka minimalna wynosi 180 zł.

W związku z powyższym domagała się zmiany zaskarżonego postanowienia poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego. Domagała się też zasądzenia na rzecz pozwanej kosztów postępowania zażaleniowego wg. norm przepisanych.

#### **Sąd Okręgowy, Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. ustalił i zważył co następuje:**

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że dokonując analizy i oceny materiału dowodowego w sprawie, do czego sąd II instancji jest nie tylko uprawniony ale i zobowiązany, Sąd Okręgowy stwierdził, iż Sąd I instancji ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy..

Nie znajduje potwierdzenia zarzut apelującego jakoby Sąd I instancji dokonał błędnych ustaleń faktycznych i źle ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Zarzuty te sprowadzają się w zasadzie do naruszenia normy zawierającej zasadę swobodnej oceny dowodów.

Zgodnie z treścią art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego, samo przytoczenie w skardze apelacyjnej odmiennej własnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego nie może być uznane za wystarczające do podważenia dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych oraz ich oceny i znaczenia jako przesłanek rozstrzygnięcia sprawy, i nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (por. wyrok SN z dn. 3 września 1969 r., PR 228/69, nie publikowany, wyrok SN z dn. 7 stycznia 2005r., IV CK 387/04, LEX nr (...), wyrok SN z dn. 15 kwietnia 2004r., IV CK 274/03, LEX nr 164852).

W ocenie Sądu II Instancji podniesione w apelacji powoda zarzuty nie zasługują na uwzględnienie.

Ze zgromadzonego przez Sąd Rejonowy, materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że po otrzymaniu informacji mailowej, w której prezes pozwanej wskazał, że rozwiązuje z nim umowę o pracę bez wypowiedzenia, z winy pracownika, powód nie stawiał się już w pracy. Oświadczył, że nie zgłaszał się do pracy, bo „czuł się zwolniony” Nie zgłaszał też pozwanej gotowości świadczenia pracy Osoba będąca w gotowości do świadczenia pracy winna gotowość

tą uzewnętrznic poprzez powiadomienie o tym osoby, która z ramienia pracodawcy jest przełożonym pracownika i tym samym oddać się do dyspozycji pracodawcy, który według uznania i potrzeb oraz możliwości może takiemu pracownikowi polecić wykonywania innej pracy zgodnej z jego kwalifikacjami. Może też powziąć decyzję o zwolnieniu takiego pracownika z obowiązku świadczenia pracy.

W przedmiotowym wypadku sytuacja taka jednak nie miała miejsca, gdyż powód faktycznie nie zgłosił się do pozwanej jako pracodawcy i nie uzewnętrzniał swojej gotowości do świadczenia pracy. Wręcz przeciwnie, po otrzymaniu w dniu 28 lutego 2016r. wiadomości mailowej o rozwiązaniu stosunku pracy, do pracy u pozwanej więcej się już nie stawił. Tym samym, zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy słusznie uznał, że w tym dniu do powoda dotarło oświadczenie woli pracodawcy o rozwiązaniu z nim stosunku pracy, czego uzewnętrznieniem było właśnie zaprzestanie przez powoda przychodzenia do pracy, a nawet choćby zgłoszenie telefonicznie chęci dalszego świadczenia pracy. Wobec tego bez znaczenia pozostaje, czy umowa o pracę uległa rozwiązaniu w dniu otrzymania maila z informacją o rozwiązaniu umowy o pracę, czy w dniu otrzymania pisemnego oświadczenia woli. Bezsporne w sprawie jest, że powód w miesiącu grudniu pracy nie świadczył, nie miał takiego zamiaru, nie pozostawał w gotowości do świadczenia pracy, bo „czuł się zwolniony”. Zgodnie z art. 80 k.p. wynagrodzenie przysługuje za prace wykonaną, a za czas wykonywania pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia, tylko wówczas, gdy przepisy prawa pracy tak stanowią.

Pozostałe zarzuty apelacji pozostają bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Można jedynie zaznaczyć, że do oświadczeń składanych przez strony stosunku pracy zastosowanie znajduje art 61 k.c w związku z art 300 k.p Oświadczenie woli które ma być złożone innej osobie jest zatem złożone z chwilą gdy doszło do niej w taki sposób że mogła zapoznać się z jego treścią W związku z tym twierdzenie, że do rozwiązania umowy doszło w styczniu jest nieuzasadnione.

Reasumując zarzuty apelacji Sąd Okręgowy uznał za niezasadne. Dlatego na mocy art. 385 k.p.c. w punkcie pierwszym, apelację pozwanego oddalono. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie §2 ust. 3 w związku z §9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Przechodząc do dalszych rozważań należy wskazać, że na częściowe uwzględnienie zasługuje **zażalenie pozwanej**. Umknęło bowiem uwadze Sądu Rejonowego, że powód na rozprawie w dniu 17 marca 2017r., występując jeszcze bez profesjonalnego pełnomocnika, cofnął powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia o zasądzenie wynagrodzenia za miesiące wrzesień, październik i listopad 2016r. i do końca procesu nie wycofał swojego oświadczenia w tym zakresie. Z kolej reprezentujący go radca prawny J. N. otrzymał od powoda pełnomocnictwo procesowe dopiero w dniu 22 maja 2017r. W tym też dniu przedłożył swoje pełnomocnictwo w Sądzie.

Powyższe bezspornie wynika z materiału dowodowego tj. akt niniejszej sprawy, a w szczególności protokołu z rozprawy w dniu 17 marca 2017r. (k.19) oraz pisma o zgłoszeniu pełnomocnika i samego pełnomocnictwa (k.47-47v).

Profesjonalny pełnomocnik – radca prawny, reprezentował powoda wyłącznie w procesie o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia oraz o zasądzenie wynagrodzenia za grudzień 2016r., i o odsetki. Równocześnie powód wygrał proces jedynie w zakresie roszczenia o odszkodowanie i odsetki i w konsekwencji należy się mu zwrot kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 270 złotych( 180 zł – odszkodowanie + 90 zł §2 ust. 1 rozporządzenia MS z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych) .

W punkcie 4 wyroku Sąd orzekł o kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym – na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 2 w zw. z § 10, ust. 2, pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r. poz. 1800, ze zm.), zasądzając od powoda na rzecz pozwanej kwotę 322,50 zł.( wartość przedmiotu zaskarżenia wynosiła 1350 złotych, uwzględniono do wysokości 1260 złotych plus zwrot opłaty od zażalenia.).

**(-) SSR del. A. P. (-) SSO T. K. (-) SSO G. T.**

Sędzia Przewodnicząca Sędzia